

Válasz

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 38. szám, 2018. szeptember 21.

Megtisztelő számomra, hogy Mester Ákos a glosszarovatban éppen az én egyik cikkemen ironizál. (*Blöff, ÉS*, 2018/37., szept. 14.) Szíve joga a szerzőnek, hogy „*nagy komolyan előadott érveimet*” nevetségesnek tartsa. Idő és terjedelem hiányában én sem argumentálnék ehelyütt az ominózus cikkben foglalt megállapításaim mellett. Visszautalnék ugyanakkor egy 2003-ban megjelent írásomra, melyet az Irak elleni amerikai invázió apropóján „követtem el”, s amelyben arra hívtam volna fel a figyelmet, hogy a közel-keleti diktátorok erőszakos elmozdítása erkölcsileg igazolható ugyan, ám csöppet sem praktikus a nyugati világ biztonsága szempontjából. Mivel akkoriban a demokráciaexport számított trendinek, egyetlen hazai szerkesztőség sem volt hajlandó megjelentetni az írást. Végül a régi *Magyar Hírlap* egy bátor szerkesztője olvasói levélként leköszölte. Mostanra már cikkek sora foglalkozott azzal, hogy Szaddám Huszein, Mubarak vagy Kadhafi bukását követően országaik káoszba és hatalmi vákuumba süllyedtek, a terrororganizációk pedig erőre kaptak a térségben. A tanulság? „*Blöffnek is veszélyes számárság*” volt a demokráciaexport ellenzése másfél évtizeddel ezelőtt, kételyeim az események mégis igazolták. A képviseleti demokrácia tagadhatatlan válságának diagnózisa, illetve a megreformálására tett javaslat ugyanígy groteszknek hathat most. A nem túl távoli jövőben esetleg egyáltalán nem. (Természetesen semmiféle „népfelkelést” nem ajánlottam...)

Azt viszont rossz néven veszem a glossza szerzőjétől, hogy figyelmetlenül olvasta el cikkemet, s olyan kifejezéseket is nekem tulajdonít, melyeket soha le nem írtam. Pl. „*szignifikáns érték*”, „*ambivalens alapszabály*”, „*ancien regimé*” (?). Sajnálom továbbá, hogy Mester Ákos számára finoman fogalmazva sem szimpatikus önkéntelen természetességéből fakadó szóhasználatom. Maradva azonban az ő szóhasználatánál, megnyugtathatom: nekem nem kell úgymond lábujjhegyre állnom. Én ilyen magas vagyok.